

הימים מבטאים בזה את התשוקה לזכות לתורה.

ואחר כך שואל החינוך:

"אם כן, למה אנו מתחילין אותו ממחרת השבת ולא מיום ראשון, התשובה, כי היום הראשון נתייחד כולו להזכרת הנס הגדול והוא יציאת מצרים, שהוא אות ומופת בחידוש העולם ובהשגחת השם על בני האדם, ואין לנו לערב בשמחתו ולהזכיר עמו שום ענין אחר, ועל כן נתקן החשבון מיום שני מיד".

הרי דבר נפלא, שעצם יציאת מצרים מבטא את מציאות ה' השגחתו, ואף שכבר במצרים צעקו אל ה', וידעו ממציאותו, אבל כאן ראו את זה בחוש ולא רק בידיעה, ראו בבירור את השגחת ה' ושלטונו על כל סדרי העולם. ועל ידי הניסים ושינוי הטבע שעשה בגלל ישראל ראו גם כן את ההשגחה פרטית על כל אחד.

ומה שכותב "ואין לנו לערב בשמחתו להזכיר עמו שום ענין אחר" מבואר, שהיום הראשון יש לו מטרה מסוימת, של אמונה, ואחר כך מתחיל העבודה של ימי העומר, התשוקה והכיסופין לתורה.

אם כן, למדנו, שעיקר יצי"מ היה בשביל שיקבלו התורה, ועל ידי הספירה מבטאים את התשוקה והכיסופין לקבלת התורה.

ב.

כעת נוסיף מהלך נוסף על דברי החינוך.

כלל ישראל במצרים היו בדרגה נמוכה מבחינה רוחנית, בגלל המצב הקשה שהיו שרויים בו, כל מחשבתם היתה נתונה רק על עניני הגשמיות איך לשרוד ולהשאר בחיים. ובלייל פסח בזמן מכת בכורות, זכו לגילוי שכינה שלא לפי דרגתם, והמצב הזה לא החזיק אלא יום אחד, ואחר כך חזרו למצבם הרגיל, משום שאי אפשר לזכות למדרגות רוחניות בלי עבודה עצמית, והיו צריכים את עבודתם העצמית להגיע שוב לדרגה הגדולה שהיתה להם ביציאת מצרים. ולפי זה, מובן עוד תירוץ לקושיית החינוך למה מתחילים לספור רק למחרת הפסח ולא באותו יום, כי אז עוד היה להם את הדרגה הגבוהה שהקב"ה נגלה עליהם

מקובל בשם ר' ירוחם ששאל את ר' יחזקאל לוינשטין זצ"ל מה צריכים ללמד ולהפנים מחג הפסח, ואמר, אמונה, ור' ירוחם הוסיף לו: גם עבודה! זאת אומרת, שלא מספיק מה שלומדים ומפנימים אמונה, אלא צריכים ללמוד להוציא מזה עבודה.

אנחנו צריכים להתבונן איזה עבודה מוטלת עלינו כעת.

נביא את דברי החינוך מצוה ש"ו:

"משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על ההר הזה, כלומר שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אות לעולם אל העיקר.

ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא.

הרי שזה ביטוי לתשוקה ולכיסופים אל התורה, אחרי שנוכחו לדעת שכל מטרת היציאה לקבל התורה משתוקקים מתי יהיה הזמן הזה, ועל ידי שסופרים ומונים מנין

¹ נאמר בערב שביעי של פסח תש"פ במסגרת "לא פסקה ישיבה". נכתב על ידי אחד השומעים.

שלא לפי דרגתם, ורק אחר כך שכבר לא היו בדרגה זו היו צריכים לעבוד כדי להגיע לזה.

ג.

מה אנחנו צריכים לעשות ומהי העבודה המוטלת עלינו בימים אלו ובמצבינו.

היו מקומות של תורה שהיו עובדים בספירת העומר, כל יום על קנין אחד ממ"ח קנינים של תורה. אין זה שייך כל כך לדורינו. מה העבודה הנצרכת לנו? להתרומם קצת מהקטנות שבה אנו חיים, מחלת דורינו היא הקטנות. מהי הקטנות? מסתפקים ברוחניות במועט, במצוות אנשים מלומדה, חסר בעמל התורה ובשאיפה להתרומם משפלותינו.

מה גורם למצב השפל בו אנחנו נמצאים? הרב דסלר במכתב מאליהו כותב, שעל אף שבטל היצר הרע של עבודה זרה, הכוונה רק על אותו אופן של עבודה לפסילים, אבל היצה"ר של עבודה זרה קיים בכל דור ודור באופנים שונים כמו פילוסופיה וכדו' וזה מחייב להלחם בכל דור ודור לפי השגתו, שזה מופיע כל דור באופן אחר להרחיק את האדם מהקב"ה, וזה מצוות הייחוד וקבלת עול שמים של כל דור ודור.

ובדורינו מה מסית את האדם להתרחק מהקב"ה? התאוה, שעושים בטניהם אלוהיהם נהנתנות, ומה חובת הייחוד? הדביקות בקב"ה והתענינות אך בה' ובתורתו, הדביקות בתורה היא קבלת עול מלכות שמים, עד כי המחשבה תתפס אך בקב"ה תמיד וזו מצוות הייחוד בדורינו. ע"כ תו"ד. וזה כתב עוד לפני כשמונים שנה, ומאז רק התגבר הדבר יותר ויותר.. ומבואר, שעיקר העבודה להתנתק ממותרות ומתירנות ורק להדבק בקב"ה.

ד

המשגיח ז"ל מתאר במכתב את ההבדל בין תורה לשאר חכמות במשל, מה בין הרכבת למטוס, שעם שניהם אפשר להגיע לאותה מטרה, אבל, יש הבדל גדול שעם הרכבת נוסעים אבל לא מתרוממים, וזוהי הצורה של חכמת אומות העולם, שיש התקדמות בחכמה אבל האנשים מצד עצמם נשארים

קטנים, ומתנהגים כמו אנשים פשוטים ביותר, לעומת זאת, לימוד התורה הוא כמו טיסה במטוס שלא רק מתקדמים, אלא גם מתעלים ומתרוממים, והתורה שונה מכל החכמות שהם לא משנים את האדם, לא נוסף רק חכמה אלא שגם מתעלה. המשגיח הוסיף עוד (בעל פה) ואמר: יש עוד מעלה בנסיעה במטוס מאשר ברכבת, שלא רק שמתעלים, רק כשטים ומסתכלים למטה כל מה שרואים נראה קטן, כך שאדם מתעלה ומתרומם על ידי לימוד תורה כל הענינים הארציים לא תופסים מקום אצלו, הכל נראה קטן ולא חשוב, וממילא לא נגרר אחריהם.

ועוד, ברכבת רואים לטווח מסוים ובמטוס רואים מרחקים רבים, גם כן שאדם על ידי לימוד התורה מתרומם ורואה למרחקי שעל ידי זה לא מתייחסים למאורעות העולם לפי מבט הקטנטן שיש להם כמו במצב עכשיו למשל שלא יודעין איך להתייחס, אבל על ידי לימוד התורה רואים למרחקים ומייחסים אחרת לגמרי מאשר שאר עולם. אם כן על ידי לימוד התורה יש ב' מעלות. א. שמתרוממים ומתעלים, וכל הענינים ארציים לא תופסים מקום אצלו, כמובן שמה שצריך לעשות עושים, אבל לא שזה תופס מקום. ב. שזוכים למבט בהיר יותר, לטוח ארוך, ורואים יותר איך לנהוג

זה יכולים להוציא ימי ספירת העומר להשתדל כל אחד לעבוד על זה ולהתייחס אל המותרות והנהנתנות בביטול, ולהשתדל להתעלות יותר על ידי לימוד התורה, ולחיות במצב מרומם יותר, וכך נוכל להגיע לשבועות הבעל"ט בעליה.

אנו צריכים להתפלל כולנו, שהקב"ה יעזור שנוכל בקרוב לחזור למקומות התורה וע"י לימוד התורה בצוותא נוכל להתרומם ולהתעלות, והקב"ה יעזור לכולנו להתעלות ולהצליח, ונזכה כולנו לקבלת התורה בשלימות. א' גוט יום טוב.